

Spor af Forandring; Klædebonnet er ganske ganske vist blevet et andet, men Aanden er den samme. Men jeg skal, hvis jeg kan huske det, for Fremtiden sige „Det konservative Folkeparti“.

Jeg maa sige, at det ærede Medlem heller ikke var saa helt heldig, naar han begyndte at citere Smedesvenden, da denne staar og slaar paa Løjtnanten og saa siger disse trøstende Ord til ham: Skrig dog ej saa gefærlig, jeg slar dig jo bare ihjel. Jeg imødeser, at disse to Linier for Fremtiden vil blive det konservative Folkepartis Slagord, naar man fra Industriens Side kommer og beklager sig over de Vilkaar, der bliver budt den her i Landet; naar man fra Industriens Side kommer og siger, at de er lige ved at gaa under, vil det stadig lyde fra det konservative Folkeparti, fordi de nu har knyttet sig saa fast til Regeringen som nogen Sinde før: Skrig dog ej saa gefærlig, vi slaar jer jo bare ihjel.

Jeg vil derefter vende mig til den højtærede Trafikminister og fremdrage et Par specielle Spørgsmaal. Ærede Medlemmer vil erindre, at jeg under Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning her i Salen kritiserede Ministeren for den Stilling, han indtog til Lockouten ovre i Hirtshals, idet han der var gaaet med til, at en ren Statsvirksomhed var blevet inddraget i den Kamp mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som da fandt Sted. Denne Lockout har, saa vidt man kan se, været en dyr Historie for Staten. Forholdet var nemlig det, at under Lockouten var der i 3 Uger stille Vej, 3 Ugers stille Vej, som man sjældent faar oppe ved Vesterhavet til Arbejde, og i disse 3 Uger kunde man have fuldført adskilligt deroppe. Det østre Brohovede stod klar til at løbe at Stabelen, en Tømmerkiste til var færdig, og to Tømmerkister kunde have været rigget til i Løbet af ganske kort Tid og sat ud, og man mente fra Ingeniørernes Side, at blot man fik dette gjort og fik Broen bygget, kunde man arbejde med uindskrænket Kraft baade Vinter og Sommer, saa havde man brudt Vesterhavets Magt, og inde i Havnebasinet kunde man da beskæftige de Arbejdere, som man ellers ikke kunde beskæftige. Det skete altsaa ikke, og først længere hen paa Sommeren fik man Brohovedet ud og fik slaaet Forbindelsesbro, men da Efteraarsstormene kom, tog de Broen. Det var ikke ganske ringe Skade, der derved skete paa Materialer. Det er den Slags Ting, man ikke kan bebrejde nogen, det er Ting, som sker, naar man arbejder oppe ved Vesterhavet; der kan undertiden komme

Storme, som kan ødelægge Maaneders Arbejde, men der er al Sandsynlighed for, at hvis man havde fortsat i Marts Maaned uden at inddrage Arbejdet i Lockouten, vilde Broen være blevet slaaet paa et saadant Tidspunkt, at den kunde have faaet Tid til at fæstne sig, og Uheldet deroppe var ikke blevet saa stort, som det blev. Imidlertid er det egentlig ikke det, jeg vil tale om, det er noget, som een Gang er sket, og som ikke kan gøres om, men jeg vil gerne anmode den højtærede Minister om at faa Forarbejderne deroppe gjort færdige, saaledes at Kloakeringsarbejder og Gadeanlæg kan blive paabegyndt og den Arbejdsstyrke, som er blevet ledig ved Havnen, blive sat i Arbejde dermed i Løbet af Vinteren. Den lille Kommune deroppe er blevet haardt spændt for, netop fordi en stor Del af Arbejderne ved Havnen er blevet afskediget, og Kommunen er ikke selv i Stand til at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang. Der er imidlertid ogsaa en anden Ting deroppe, jeg gerne vilde kritisere lidt. Der har været fremsat en stærk Kritik over den Maade, hvorpaa Ekspropriationen deroppe er foregaaet. Jeg har ikke deltaget i denne Kritik, idet jeg har følt mig overbevist om, at de fleste af de paagældende har faaet mere end rigeligt for de eksproprierede Ejendomme. Men nu vender Kritiken sig, nu er Forholdet nemlig det, at de Ejendomme, Staten har eksproprieret, skal lejes ud, og her gaar man frem efter en ganske bestemt Skala, idet man siger, at Lejerne skal give 4 pCt. af Ekspropriationssummen, og de skal betale Skatterne og afholde alle Vedligeholdelsesudgifter paa Ejendommene. Dette vil, idet Ekspropriationsbeløbet i de fleste Tilfælde har været for højt, bevirke en betydelig Lejeforhøjelse for de eksproprierede Ejendomme, men samtidig vil det bevirke en betydelig Lejeforhøjelse for alle de øvrige Beboelser i Hirtshals, og det kan selvsagt ikke være Meningen. Har Staten maattet betale et højt Ekspropriationsbeløb, fordi der er spekuleret i Værdistigningen paa Grund af Havneanlægget, maa Staten tage de Tab, der følger med, nedskrive Ejendommene til en rimelig Pris og udregne sin Leje derefter. Jeg vil anmode Ministeren om at udtale sig om, hvorvidt den Forretning, der er foretaget deroppe, ikke kunde laves om.

Der er et andet Spørgsmaal, som jeg har talt med Ministeren om for et Par Aar siden. Jeg fremsatte den Gang en ret skarp Kritik over Forholdene ved Randers—Hadsund-Banen. Naar jeg gav